

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1101088/3

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אלמליח, הרב אליהו הישיריק, הרב אברהם שינדלר

המערערת: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד שלומית ביר)

נגד

המשיב: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אברהם במברגר)

הנדון: ערבויות ראויות כאיזון בין זכות התנועה הנפגעת בעיכוב יציאה לחשש עיגון או סיכול תביעת שלום הבית

פסק דין

לפנינו ערעור על החלטת בית הדין האזורי מיום ז' בתמוז תשע"ח (20.6.18) וכן על החלטות נוספות הקשורות בה – מיום כ"ט באייר תשע"ח (14.5.18) ומיום כ"ג באייר תשע"ח (8.5.18). בהחלטות הנ"ל ביטל בית הדין את עיכוב היציאה שהוצא על ידו נגד המשיב בכפוף לתנאים של הפקדת הרשאה לגט 'כתבו ותנו' וכן ערבות בצורת התחייבות של צד ג' על סך 120,000 ש"ח.

טענת המערערת היא כי יש כאן חשש עיגון ובנוסף יש ביציאת המשיב לחו"ל כדי לפגוע במשמורת המשותפת שבפועל מתנהלת בין הצדדים. לדברי באת כוח המערערת גובה הערבות הכספית אינו מהווה כלל מחסום בפני הבעל העשיר ולא יהווה מעצור בפניו להישאר בחו"ל. כמו כן טענה על אורך תקופת היציאה שהתיר בית הדין האזורי – שלושה חודשים – שהיא ארוכה מדי. לשיטתה היה על בית הדין לקצוב לו שבעה ימים בלבד.

בית הדין שמע את באי כוח הצדדים וכן עיין בחומר שהגישו לפניו באי כוח הצדדים והגיע למסקנה כי יש לקבל חלקית את הערעור.

בבואנו לדון על הטלת עיכוב יציאה כנגד צד עלינו לבחון אותו במערכת האיזונים שבין שמירה על זכויות הצד המעוכב לבין החששות העלולות להיות לצד השני מאיטהלת עיכוב יציאה. מחד גיסא אין לשלול מאדם את זכותו לצאת מהארץ, אך מאידך גיסא עלינו למנוע חששות [ובענייננו, חששות] כמו עיגון או דאגה מסיכול שלום הבית. איזונים אלו תלויים בשיקול הדעת של בית הדין או [בעניינים אחרים] של בית המשפט.

מהחלטות בית הדין האזורי בעניין צו עיכוב היציאה וביטולו עולה התמונה כי בית הדין סבור שאכן היה מקום להוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הבעל אם מחשש עיגון ואם למען שלום הבית. ואכן את ביטול עיכוב היציאה אישר בית הדין רק בכפוף לתנאים ולערבות של צד ג' שיהיה ערב לחזרתו של הבעל. האישה טענה הן ביחס לגודל הערבות ולסוג הערבות והן ביחס לתקופה שלגביה בוטל עיכוב היציאה. אומנם מדבריו של בית הדין האזורי עולה כי כביכול בית הדין האזורי נוטה לבטל את עיכוב היציאה ורק 'לרווחא דמילתא' הטיל ערבות כספית, אך זוהי אך פרשנות מכללא ולא נאמרה בדברי בית הדין שנקט בנוסח ובלשון שבהם נראה כי למעשה בית

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הדין סבור כי יש להכפיף את ביטול עיכוב היציאה לתנאים שהציב וללא זאת לא יינתן ביטול עיכוב היציאה.

משכך, אנו סבורים כי הערבות הכספית כפי שהטיל בית הדין האזורי אין בה כדי להבטיח את שובו של הבעל לארץ. לדעתנו הערבות במקרה זה צריכה להיות משמעותית וכן שלא בנויה על 'התחייבות' בלבד אלא על הפקדת כסף מזומן או ערבות בנקאית שדינה ככסף לכל דבר. כמו כן יש להגביל את התקופה שלגביה תותר יציאת הבעל. ברור שתקופה של שלושה חודשים היא ארוכה מדי.

מסקנות ומתן הוראות

לפיכך מוחלט:

א. החלטת בית הדין האזורי מיום ז' בתמוז תשע"ח (20.6.18) וכן ההחלטות מיום כ"ט באייר תשע"ח (14.5.18) ומיום כ"ג באייר תשע"ח (8.5.18) מבוטלות בחלקן – החלק העוסק בערבות הכספית (התנאי של הפקדת 'כתבו ותנו' עומד בעינו, אלא שהוא כבר קיים) ובכפוף לאמור להלן בסעיפים ב' ג'.

ב. תקופת ביטול עיכוב היציאה תהיה למשך עשרים ואחד יום.

ג. על הבעל להפקיד ערבות בסך של 250,000 ש"ח במזומן או בצ'ק בנקאי להבטחת חזרתו ארצה. אם הבעל לא יחזור לאחר עשרים ואחד יום יהיה ביד בית הדין האזורי להעביר את כסף הערבות הנ"ל לידי האישה.

ד. לחילופין יוכל הבעל להפקיד ייפוי כוח בלתי חוזר על זכויותיו במחצית הדירה הרשומה על שמו שיקנה הסמכות לבית הדין להעביר את חלק הבעל בדירה על שם אשתו, ככל שלא ישוב ארצה בתום התקופה.

ה. מותר לפרסם פסיקה זו בהשמטת פרטים מזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"ט בטבת התשע"ט (6.1.2019).

הרב אברהם שינדלר

הרב אליהו הישיריק

הרב יצחק אלמליח

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה